

[Indenrigsministeren.]

krigen kommer“ udtales det, at effektiv beskyttelse ved angreb med kernevåben ikke kan gives i området umiddelbart omkring eksplosionsstedet, men at man ved ophold i beskyttelsesrum under alle omstændigheder vil have den største chance for at overleve. Atomoplysningsudvalget har i sin redegørelse i 1963 givet udtryk for samme opfattelse med hensyn til beskyttelsen, som stod i pjecen „Hvis krigen kommer“. Jeg vil på denne baggrund finde det rigtigt, at vi afventer en betænkning fra det udvalg, indenrigsministeriet har nedsat, og derefter ser på hele spørgsmålet.

Dagmar Andreassen: Jeg er i grunden lidt ked af det svar, for det betyder jo, at en ændring trækker ud. Ude omkring i landet sker der nu det, at efter at vi har fået storkommuner og dermed bygningsmyndigheder, som i højere grad sætter sig ind i de love, vi har, bliver det pålagt en masse virksomheder at opføre disse sikringsrum. Derfor vil der i det år eller to, der kan komme til at gå, inden lovændringen kommer, blive en hel del udgifter for erhvervslivet, som man ikke ude i befolkningen kan forstå nytten af.

Jeg var engang ude at se på noget skolebyggeri og kom ned i kælderen og spurgte en håndværker: „Hvad skal der være her?“ „Der skal være sikringsrum,“ sagde han. „Men for det første tror jeg ikke, det yder nogen beskyttelse, og for det andet vil jeg nødig være en af dem, der overlever her, for jeg kan jo ikke bestille andet end at begrave døde, når jeg engang kommer op.“ Jeg tror, dette er et meget tydeligt udtryk for opfattelsen ude i befolkningen, så hvis ministeren kunne fremskynde sagen, ville det være af meget stor betydning.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Da hr. Kurt Brauer i sommer stillede et spørgsmål af lignende art til mig, spurgte han også, om man kunne fremskynde arbejdet i udvalget. På denne baggrund anmodede jeg udvalget om at fremskynde arbejdet og fik tilsagn om, at udvalget ville afgive betænkning næste år, altså i 1970.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Dagmar Andreassen* til handelsministeren:

„Kan ministeren forklare, hvorfor tilsynet med banker og sparekasser accepterede, at renteforskellen mellem ind- og udlån voksede ved diskontoforhøjelsen i foråret?“

Dagmar Andreassen: Det har vakt megen forundring i befolkningen, at banker og sparekasser tilsyneladende fik lov til at sætte forskellen imellem indlånsrente og udlånsrente i vejret i foråret, da vi fik diskontoforhøjelsen. Netop på baggrund af, at der fra handelsministerens side har været gjort alt muligt for at få konkurrencen i gang, og at man, hvor det ikke har været muligt, har fået loven om indseende med priser, må man undre sig over bankers og sparekassers tilsyneladende mulighed for at sætte avancerne i vejret.

Nu er der jo nok en forklaring, og det er altså den, jeg meget gerne vil have.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg takker indledningsvis for fru Dagmar Andreassens tiltro til, at jeg gerne ser konkurrencen fremmet.

I dette tilfælde ligger forholdene en lille smule anderledes. Efter bekendtgørelse af 18. juni 1955 udøves tilsynet med private banker og sparekasser i henhold til monopolloven af tilsynet med banker og sparekasser, og efter bekendtgørelsens § 5, stk. 1, skal tilsynet gribe ind i sin egenskab af monopoltilsyn over for aftaler mellem sådanne private pengeinstitutter, såfremt en undersøgelse viser, at aftalen medfører eller må antages at ville medføre urimelige rentesatser.

Forskellen mellem udlånsrentesatserne og indlånsrentesatserne, altså rentemarginalen, som det kaldes, omfattes ikke af den renteaftale, der er indgået mellem Danmarks Sparekasseforening og Danske Bankers Fællesrepræsentation; denne aftale omfatter ikke udlånsrentesatser, men fastlægger alene de væsentlige indlånsrentesatser.

Spørgsmålet om, hvorvidt der skal gribes ind over for rentemarginalen, er derfor et spørgsmål om indgreb over for renteaftalens indlånsatser. Det er også det, fru Dagmar Andreassen i realiteten interesserer sig for. Afgørelsen træffes af tilsynet med banker og sparekasser i dettes egenskab af monopol-